

[Udenrigsministeren.]

et resultat, men ved at forsøge derpå vil vi højst sandsynligt komme til at gøre sagen mere skade end gavn.

Til besvarelse også af det ærede medlem hr. Albertsens spørgsmål vil jeg sige, at vi ved adskillige lejligheder har fremført vore synspunkter. Det gælder både med hensyn til at få en forhandlingsløsning af spørgsmålene og over for andre regeringer med hensyn til våbenleverancer. Vi følger nøje enhver mulighed for at kunne yde en indsats til stridens bilæggelse og til lindring af den menneskelige nød i området, og dette sker i det nærmest mulige samarbejde med de andre nordiske lande. Det kom også til udtryk i det communiqué, som vi udsendte efter sidste udenrigsministermøde sidst i april i København. Der blev der som bekendt nedsat et fællesnordisk embedsmands-udvalg, der skal følge den videre udvikling, og udvalget undersøger løbende mulighederne for initiativer til at bidrage til en fredelig løsning.

Udvalget har også — det var det tredje, hr. Albertsen spurgte om — for nogle dage siden drøftet spørgsmålet om nye tilskud til de humanitære hjælpeorganisationer. Det er et spørgsmål, som vi nordiske udenrigsministre alle på forhånd bekræftede vor positive holdning til under vort møde i København, og det er en sag, som snarest vil komme til afgørelse.

Som jeg allerede gav udtryk for det under førstebehandlingen, er der ingen uenighed mellem regeringen og forslagsstillerne om bedømmelsen af spørgsmålet om våbenleverancer til Grækenland og til Portugal. Når regeringen alligevel ikke mener at kunne acceptere det socialdemokratiske forslag til folketingsbeslutning i den foreliggende form, er baggrunden, som jeg også nævnte det under førstebehandlingen, den, at vore synspunkter allerede er andre NATO-lande velbekendte. I det hele taget er den danske regerings syn på det græske styre velbekendt også i internationale forsamlinger. Et dansk initiativ til at rejse spørgsmålet inden for NATO i hvert fald på indeværende tidspunkt vil efter min opfattelse i bedste fald være nytteløst og i værste fald direkte skadeligt for muligheder for at påvirke situationen under ændrede forudsætninger.

Særlig med hensyn til spørgsmålet om

USAs leverancer af krigsmateriel til Grækenland henviser jeg til, hvad jeg tidligere har sagt, at leverancerne sker i henhold til tosidige overenskomster mellem USA og Grækenland. På denne baggrund har jeg under mit besøg i Washington for nylig rejst spørgsmålet om de amerikanske leverancer direkte over for den amerikanske udenrigsminister og klart givet udtryk for det danske ønske om, at USA gennem en indstilling af disse leverancer ville lægge pres på militærregimet i Athen.

Forslaget handler jo stadig om visse dele af vor udenrigspolitik og ikke om hele feltet, og derfor synes jeg, det kan være rigtigt, også fordi tiden jo går og der endnu er mange ting på dagsordenen, at lade en række af de spredte problemer, som er blevet berørt, ligge. Nogle af spørgsmålene er måske heller ikke stillet for at få svar, men lige så meget for at få spørgsmålet stillet. Men jeg vil dog gerne svare i anledning af det ærede medlem hr. Sigsgaards spørgsmål om krigserstatninger fra Vesttyskland. Han bebrejdede mig, at jeg ikke havde svaret tidligere, for nu havde han spurg om det fire gange. Jeg gør opmærksom på, at et par af gangene var i radio eller i artikler, og jeg kan ikke føle mig forpligtet til at følge så nøje med i, hvad det ærede medlem bedriver i radio eller i aviser. Men jeg skal gerne på den givne foranledning svare, at der er ikke i min tid taget skridt til at indkræve erstatning fra Vesttyskland af den såkaldte krigsgæld eller af det, som man siger Vesttyskland skylder os. Danmark er i en overenskomst af 1953 sammen med en lang række andre lande, som kunne rejse krav over for Vesttyskland, gået ind på ikke at rejse dette spørgsmål isoleret.

Jeg skal begrænse mig til dette og vil gerne afsluttende og sammenfattende sige, hvad jeg også tidligere har fremhævet, at der består ikke, og der bør ikke bestå, større uenighed i det danske folketing om målet for vor udenrigspolitik. Derimod kan vi vel undertiden have haft afvigende opfattelser af vejen til målet. Udvalgets flertal har formuleret synspunkterne noget bredere end mindretallene. Denne bredere formulering er at foretrække, dels fordi en sådan formulering ikke binder til bestemte veje, som i givet fald kunne hindre os i at nå målene,